

ell, a la votació dels electors del centre-esquerra el proper dia 15.

El primer rival d'“Il Professore” és el líder del Partit de la Refundació Comunista, Fausto Bertinotti, que, segons alguns analistes polítics, és l'únic candidat capaç de recollir un nombre destacat de vots i que fins i tot podria fer patir a Prodi fins a l'últim moment, ja que agrupa el consens dels sectors més radicals de l'esquerra italiana, dels nostàlgics del PCI (l'històric Partit Comunista Italià) que estan cansats del gir cada cop més centrista que està agafant la coalició. Bertinotti ha confessat, però, que veu aquestes eleccions internes com un exercici de llibertat i participació que servirà per a donar veu als ciutadans, i segons ell “no és tan important la persona com el programa”.

El segon rival de Romano Prodi és l'exfiscal Antonio di Pietro, que es va fer famós durant la dècada dels noranta per encapçalar les investigacions més importants contra els principals polítics del país, acusats de corrupció. Di Pietro és per a molts el símbol d'una nova Itàlia, i ara que ha fundat el propi partit, “L'Itàlia dels Valors”, podria aconseguir reunir els vots dels qui encara creuen que la corrupció és un dels grans mals del país.

El tercer rival és Alfonso Pecoraro Scanio, líder dels Verds, que recollirà –com a molt– els vots dels membres de la seva formació i de tots els ciutadans que consideren que l'ecologia és una prioritat oblidada durant anys de govern de centre-dreta.

El quart candidat és Clemente Mastella, el líder de l'Udeur, una petita formació de centre amb un rerefons demo-

cristià que té un gran èxit a les regions del sud, on ha sabut recollir el descontentament de la població per la falta de feina i la necessitat d'ajudar econòmicament les famílies.

Els dos últims rivals de Prodi, en canvi, són purament simbòlics, ja que ningú no creu que puguin recollir més d'algun centenar de vots. Es tracta d'Ivan Scalfarotto, fundador d'un grup anomenat “Els decepcionats de l'Oliveira” que ha fet sempre política de forma “amateur”, i finalment Simona Panzino, representant dels “Sense rostre”, un grup radical d'extrema esquerra molt crític amb la política de Prodi.

La idea de les primàries ha causat tanta sensació al país que ara, la Casa de les Llibertats –la coalició de govern que lidera Silvio Berlusconi– també es planteja la possibilitat de celebrar-ne unes i donar la possibilitat a altres dirigents de partits de centredreta d'intentar accedir a la candidatura a primer, que fins ara semblava una plaça indiscutida per a Berlusconi. El líder de l'Aliança Nacional, Gianfranco Fini, que és l'actual ministre d'Exteriors, o el president del Congrés, Pierferdinando Casini, membre del partit democristià UDC, són dos rivals que ja han confirmat que es presentarien contra Berlusconi en unes eleccions primàries, i que, segons els experts, recollirien molts punts entre l'electorat de centredreta, que comença a sentir-se força decepcionat de les promeses mai complertes del primer ministre actual.

*Thais Gutiérrez
Roma*

EFE

Indonèsia, un conglomerat d'illes entre Austràlia i Àsia, és –per extensió– el quart país més gran del món i el major estat musulmà –que no vol dir àrab– del Planeta. Com en altres països islàmics, la crisi del nacionalisme de la fi del segle XX ha comportat l'auge dels moviments islamistes, entre altres la Ja-

Cines Babel
Cines Albatros

CINES ALBATROS
Fra Lluís Colomer, 4 Act. - Valencia

INSIDE DEEP THROAT

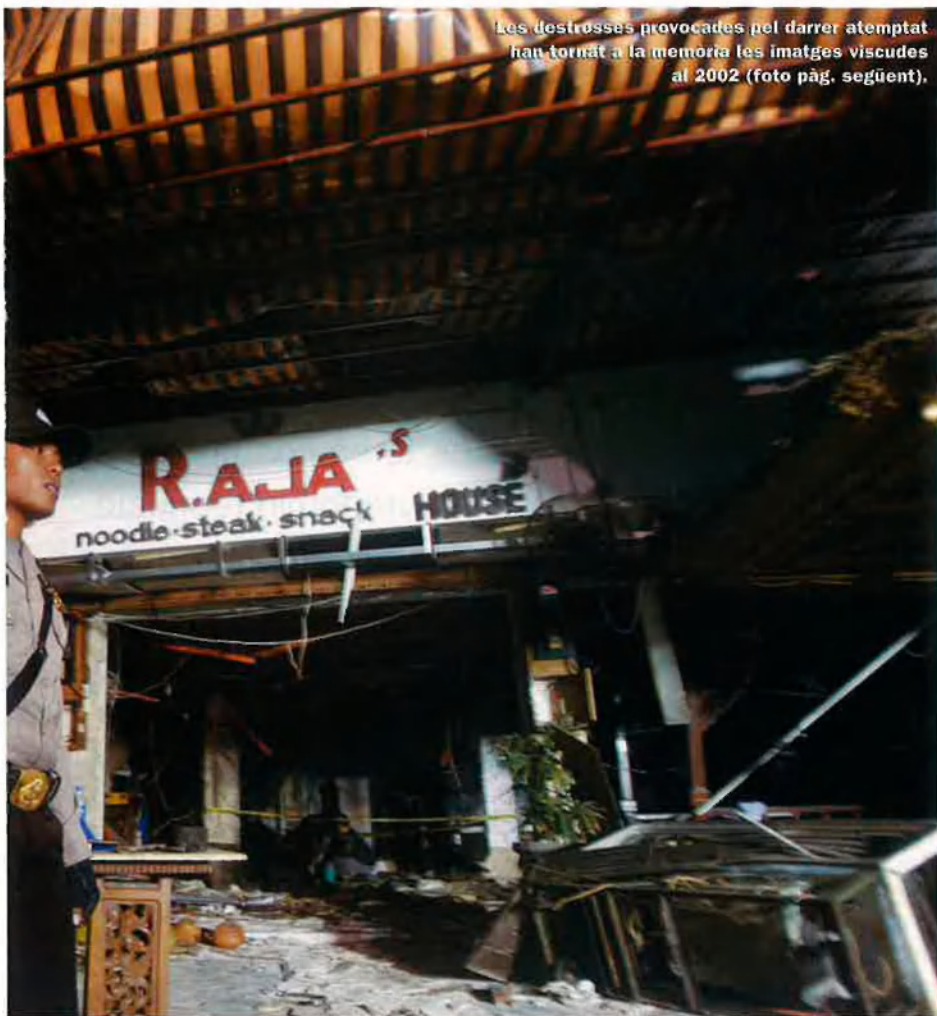
de Fenton Bailey i Randi Barbato

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
4€ De dilluns a dijous
i 4,40€ cap de setmana.

Si ets lector d'EL TEMPS:
4€ de dilluns a dijous

Les destrosses provocades pel darrer atemptat han tornat a la memòria les imatges viscudes al 2002 (foto pàg. següent).

Indonèsia, recer i objectiu d'Al-Qaida

Al-Qaida ha tornat a colpejar Indonèsia. Gairebé una trentena de morts i centenar i mig de ferits és el resultat del nou atemptat suïcida contra interessos turístics a l'illa de Bali, tan sovintejada per occidentals. Amb aquest, ja són dos els atemptats que pateix aquesta regió; el primer, de l'octubre del 2002, provocà 202 víctimes mortals. L'ombra d'Al-Qaida és molt allargada, però, per què Indonèsia?

maa Islamiyya (JI), liderada per Abu Bakr Bashiyyar, bressol de reclutes per a la *jihad* —guerra santa— afganesa. Però el fundador de la xarxa indonèsia d'Al-Qaida fou l'enfervorit predicador Abdullah Sungkar. L'any 1975, el govern clausurà la seva madrassa —o escola islàmica— i tres anys després fou condemnat per conspirar per la consecució d'un estat islàmic a Indonèsia. El 1985 aconseguí fugir a l'Afganistan i iniciar, allí, una relació directa i personal amb Ossaama bin Laden. Així, va esdevenir l'*alter ego* del saudita a l'est d'Àsia. Després de la caiguda del dictador Suharto, el 1988, Sungkar tornà a Indonèsia i amb Bashiyyar fundà el Consell Mujahidí Indonès.

El Govern indonès, tot i que coneixia els plans d'infiltració d'Al-Qaida al seu país i de la relació de Sungkar i Bashiyyar amb Bin Laden, no reaccionà fins als atemptats del 2002. Fins al moment sempre havia negat l'existència de jihadistes organitzats a Indonèsia, amatents a causar atacs com els de Bali. Fins al 2002 els jihadistes havien centrat l'atenció en atemptats contra esglésies, com els atacs de la Nit de Nadal del 2000 a la capital Djakarta, Java Oriental, nord de Sumatra, Riau, Bandung, Java oriental i oest de Nusatenggara. La planificació acurada de les accions féu pensar en un primer moment a l'executiu indonès en atacs guerrillers de la dissidència política; tanmateix, la detenció de tres exjihadistes afganesos d'origen indonès, Dedi Muyani, Kolis i Enjang (àlies Jabir), permeté albirar la mà d'Al-Qaida, tot i que no s'aconseguí desmantellar la infraestructura de l'organització a l'arxipèlag. Curiosament, cada cop era més evident la vinculació de JI amb el Front Nacional d'Alliberament Moro (MILF), del sud de les Filipines, on també Al-Qaida s'havia implantat amb força.

No fou, però, fins al desmantellament de la cèl·lula espanyola —el novembre del 2001— i recentment jutjada, que es descobrí l'existència de campaments d'entrenament a Indonèsia. Les policies espanyola i indonèsia desvelaren la relació de l'organització "espanyola" amb les activitats i l'ensinistrament militar als campaments de Poso i Sulawesi central, on destaca la presència de Parlindugan Siregar, que militava en la cèl·lula hispana.

Al-Qaida, tanmateix, és la punta de l'iceberg d'un entramat islàmic que s'ha desenvolupat a Indonèsia en els darrers vint anys, amb multitud de sigles però amb el denominador comú de pretendre la instauració d'una república islàmica i, en el pla internacional, l'absoluta determinació antinord-americana. Així, com a protesta a la decisió del president dels EUA, George Bush, d'envair l'Afganistan després dels atemptats del 11-S del 2001, aquests grups (Laskar Jundullah, Ikhwanul Muslimin Indonesia, Gerakan Mujahidin Indonesia, Pembela Islam, Pompes Ngruki, Laskar Jihad, etc.) organitzaren atacs contra interessos nord-americans, que finalment consistiren en atemptats contra establiments hotelers de cinc estels i l'atac contra l'aeroport internacional Adi Sumarno.

Però de tots els grups, el més important, o lesiu –si es prefereix– contra els interessos occidentals és Laskar Jihad, fundat el 1999 a partir de les rivalitats entre cristians i musulmans a les illes Moluques. El seu cap és Jafar Umar Talib i el grup es distingí en els avalots que causaren prop de 8.000 morts i obligà 2 milions de persones a abandonar llurs cases entre 1999 i 2000. Laskar Jihad pretén la creació d'un estat islàmic a les Moluques i rebia suport, religiós i financer, de l'Aràbia Saudita, l'estrany aliat dels Estats Units i monarquia amiga de l'estat espanyol. Altres grups radicals especialment virulents són Laskar Jundullah i Hizbullah (que cal no confondre amb l'homònim libanès), actius des de l'any 2000, que s'han caracteritzat sobretot per accions antinord-americanes.

En general, els dirigents i militants d'aquests grups són indonesis d'origen àrab o procedents de l'emigració als

països del Golf que tornen a Indonèsia captats per l'integrisme. Això no és aliè a les autoritats indonesies ni tampoc a les dels Estats Units, que ja han advertit aquesta peculiar relació. Així, el setembre del 2001, el subsecretari d'estat nord-americà per afers del Pacífic i l'Àsia Oriental, James Kelly, denuncià la presència d'àrabs dirigint l'entramat islamista indonesi.

No obstant això, només el 14% dels indonesis s'inclinen electoralment per les opcions islamistes radicals, xifra que preocupa els Estats Units, alarmat per les mostres de suport que rep Bin Laden a l'arxipèlag, però no del tot al Govern del país afectat. Per això, després dels atemptats del 2002, l'administració Bush denuncià la no-aplicació a Indonèsia d'una política de tolerància zero amb els partits suspectes d'encobrir el jihadisme. Malgrat les amenaces contra establiments turístics (hotels, bars, cafès, sales de festes), el Govern indonesi ha mantingut el miratge que no passa res. A Austràlia s'ha denunciat contínuament que australians d'origen indonesi han estat ensinistrats en la *jihad* a camps d'entrenament indonesis, però tampoc el Govern de Canberra no hi va fer gaire cas, fins als atemptats del 2002, que afectaren a ciutadans d'aquesta nacionalitat. Fins a aquell moment les autoritats indonesies es negaven a creure que JI, l'organització islamista més important del país, fos intervinguda per Al-Qaida.

Els darrers atemptats a Bali posen de nou sobre la taula la qüestió dels grups jihadistes indonesis i la impotència de Djakarta per contenir Al-Qaida a l'arxipèlag, que ha convertit Indonèsia en lloc privilegiat d'entrenament dels seus activistes i teatre d'operacions dels seus terribles comandos suïcides. I això, malgrat la repressió i el fet que fins avui trenta jihadistes han estat sentenciats pels atemptats de l'any 2002. Fins i tot el 3 de març d'enguany fou condemnat Bashiyyar, que actualment es troba a la presó, però això no ha evitat la nova arpada d'Al-Qaida. Bali, una important destinació turística internacional, s'estava recuperant, justament, de l'efecte de les bombes de fa tres anys. Ara torna a inseguretat a aquesta illa de platges paradisiàques per un problema que mai no ha deixat d'existir.

David Garrido

El 15 d'octubre l'Iraq vota la Constitució. Es preveu que kurds i xiïtes hi votin a favor i que els sunnites ho facin en contra, posicionaments que no sorprenen si es té en compte el grau d'autonomia respecte a qüestions com l'exèrcit, els recursos naturals o la llengua.

